

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1130

10.11.2024 (135)

Den hvite rasens ukjente helter

Del 3

William Dudley Pelley

I sin profetiske roman 1984 så George Orwell for seg det samfunnet USA er i ferd med å utvikle seg til. Et motto for denne "fremtidige" tiden var: "Den som kontrollerer nåtiden, kontrollerer fortiden, og den som kontrollerer fortiden, kontrollerer fremtiden." Hukommelseshullet var en del av denne tankekontrollen. Det var en forbrenningsovn der all informasjon om fortiden som ble ansett som skadelig for storebrorsystemet, ble kastet. For å demonstrere hvor mye det jødekontrollerte etablissementet i vårt land ligner på det i 1984, presenterer vi historien om William Dudley Pelley.

Til tross for at han var leder for en massebevegelse som skapte overskrifter gjennom hele 1930-tallet, er navnet hans i dag totalt ukjent, bortsett fra for en håndfull forskere. Bortsett fra sporadiske, flyktige henvisninger til ham i noen få historiebøker om depresjonstiden, finnes det ingen bøker om hans dramatiske liv, ikke engang noen avis- eller tidsskriftartikler. Det finnes ingen fotografier av ham utenfor sidene i *The New Order*, og heller ingen fotografier av hans titusenvis av tilhengere, selv om både bildet av ham og deres tilhengere dominerte datidens nyhetsreportasjer og publikasjoner. Talene hans er umulige å få tak i, selv om de ble hørt av millioner av mennesker, noen ganger over landsomfattende radiosendinger. Han tiltrakk seg vennskap fra legendariske helter som Charles Lindbergh og hat

fra legendariske skurker som Franklin Roosevelt. Sinclair Lewis skrev en helaftens roman, *Det kan ikke skje her*, basert på hans liv. Sammen med verkene til Theodore Dreiser, H.L. Mencken, F. Scott Fitzgerald og andre av 1920-tallets store forfattere, ble bøkene hans en del av pensum på universitetene som en del av den moderne amerikanske litteraturen. Likevel finnes det i dag ikke noe collegekurs i store bøker som inneholder noen av hans titler. Han var en av de viktigste skaperne av stumfilmen og forfatteren av klassiske filmdramaer som *Ringeren i Notre Dame*. Til tross for mannens ubestridelige innflytelse på sin samtid, er navnet hans grundig fjernet fra samtidshistorien, bøkene hans (verre enn å bli forbudt eller brent) er upublisert, og hans politiske prestasjoner har gått i glemmeboken.

Da jeg forsøkte å finne materialet til denne artikkelen, fant jeg etter flere måneders etterforskning ut at den eneste biografien hans ble skrevet for atten år siden, en obskur universitetsoppgave skrevet av en fiendtlig innstilt doktorgradsstudent. Noen spredte fragmenter av tilleggsopplysninger kom fra kopier av Pelleys egne publikasjoner, via støvete biblioteksarkiver. Alt om ham har blitt kastet i et ekte hukommelseshull, ikke mindre grundig i sin ødeleggelse, men langt mer virkelig enn Orwells modell. Den jødiske storebroren som sletter all informasjon om William Dudley Pelley, er den samme kontrolløren av fortiden som sørger for at det finnes nok av skolebøker og pseudo-dokumentarer for TV og film som hyller "storheten" til Martin Luther King jr. eller Malcolm X. Hva kan Pelley ha gjort som har truffet kosher-systemet så hardt at det har satt i gang en så omfattende innsats for å slette all kunnskap om hans eksistens fra den amerikanske bevisstheten?

Skrekk i Russland

William Dudley Pelley ble født i Lynn, Massachusetts, 12. mars 1890, i ytterste fattigdom. Det eneste han husket fra barndommen, var at han "alltid var sulten og dårlig kledd". I motsetning til de som forsvarer negrenes udugelighet, hindret ikke motgangen unge William i å gjøre noe ut av livet sitt. For ham var ikke nøden en unnskyldning for latskap og fiasko, men en katalysator for forbedring. Mens han ennå var i tenårene, fant han seg en ussel jobb på en papirfabrikk, der han jobbet lange, kjedelige timer for svært lite penger. Men han sparte småpengene sine og utdannet seg ved å lese ved enhver anledning. Lesing var hans eneste lidenskap og hans eneste flukt fra slitet og den materielle fattigdommen i ungdomsårene. Han elsket spesielt de klassiske amerikanske forfatterne Foe, Emerson, O'Henry osv. - og drømte om å bli forfatter. Da han gikk ut av 8. klasse, var han bedre utdannet

enn de fleste med collegeeksamen, og han begynte å realisere drømmen da han ble ansatt som juniorreporter i avisen *Homestead* i Springfield. Selv om inntekten hans knapt var bedre enn lønnen på papirfabrikken, giftet han seg i 1911 og ble velsignet med en liten jente året etter. Hun døde imidlertid rundt treårsdagen sin. Til tross for, eller på grunn av, den "forferdelige sorgen" arbeidet han hardere enn noensinne, hans rykte som en reporter med ekstraordinære beskrivelsesevner vokste, og for første gang i sitt liv hadde han god økonomi. I årene som fulgte, ble reportasjene hans i landskjente magasiner som *Red Book*, *Colliers* og *The Saturday Evening Post* beundret av millioner av lesere.

Mot slutten av første verdenskrig var Pelleys prestisje så høy at forleggeren hans ga ham i oppdrag som utenrikskorrespondent i Øst-Europa. Med en sjenerøs utgiftsdekning og en diplomatisk rang som "konsulær kurér" tildelt av den amerikanske regjeringen, reiste han til Russland i begynnelsen av 1918. For ham var oppdraget et morsomt eventyr, et godt betalt tidsfordriv og en mulighet til å feriere utenlands. Det skulle vise seg å bli noe langt mer. Frem til den skjebnesvangre reisen var Pelley en livsglad, fremadstormende forfatter uten noen egentlig egen overbevisning. Mange år senere husket han at opplevelsen forvandlet ham "fra en ubeskrevet forfatter til en dystre korsfarer."

I løpet av to år tilbakela han 8000 mil med tog og på hesteryggen gjennom Sibir, inn i Ukraina, over steppene i Sentral-Russland, inn i Det fjerne østen og gjennom Asia til Japan. På alle disse omfattende reisene ble han et personlig vitne til den kommunistiske revolusjonen. Han så bondekvinner som var korsfestet til låvedører, og en skolestue der læreren og alle elevene var blitt slått i hjel og hjernen deres sprutet mot tavlen. Det fantes hele landsbyer som var avfolket av mord, med lik som hang fra hver eneste lyktestolpe og kvelte de nærliggende bekkene. Ofrene var sjelden militært personell eller politisk involverte på noen måte. De var vanlige mennesker, for det meste bønder og fabrikkarbeidere. Slike grusomme syn, som han møtte overalt der de røde passerte, fikk ham nesten til å miste besinnelsen. Men de var så vanlige at han etter hvert ble vant til blodhavet han daglig reiste gjennom.

Han lærte med egne øyne at kommunismen ikke var en ideologi, men rett og slett en organisering av de verste kriminelle elementer ledet av jøder for å ødelegge det ikke-jødiske samfunnet. Dette var ingen spekulasjon. Så godt som alle kommissærene han kjente (noen av dem intervjuet han) var jøder, mens flertallet av aktivistene deres var vanlige mordere og perverse personer som var "løslatt" fra fengsel. De var motivert av hat, makt og hevn, ikke noe annet. Alle slagordene

deres om "likhet" og "fred" var gjennomsløste knep for å lure tankeløse liberale blant det russiske folket, deres ofre. Beruset av suksess skrøt jødene åpenlyst av sine planer om verdenserobring ved å skape samme type splittelse i andre ikke-jødiske land. De fortalte Pelley at Russland bare var et springbrett, en base for internasjonal undergraving. Selv deres falske "kommunisme" var fullstendig overflødig, akkurat som deres egne tilhengere, som de ikke nølte med å massakrere ved det minste innfall. Deres langsiktige mål var en verdensregjering, der ikke-jødene ble villige slaver som drev en internasjonal økonomi med sine genier og sin arbeidskraft, mens jødene dominerte alle viktige maktposisjoner. "Etter Russland", fliret en av de fete kommissærene til Pelley, "så Europa og senere Amerika!"

"Hurra for Hollywood!"

Før sin politiske oppvåkning i utlandet visste han ingenting om jødene, hørte dem aldri bli diskutert hjemme i oppveksten og tenkte på dem som medlemmer av en ikke-kristen religion. Da Pelley kom tilbake til USA som en forandret og rystet mann, avla han rapport til representanten Louis F. McFadden fra Pennsylvania i 1920. Politikeren ble så opprørt over det han hørte, at han personlig leste opp *Sions vises protokoller* i kongressalen og offisielt innførte dette svært viktige dokumentet i *kongressprotokollen*. (Protokollene representerer en agenda for å gi jødiske ledere politisk og økonomisk dominans over det ikke-jødiske samfunnet. Protokollene, som forutsigbart nok ble fordømt som falske av hysteriske jøder, ble verifisert så sent som i 1984, da Lincolns og Bladgetts populære bok om gralslegenden, *Holy Blood - Holy Grail*, påviste deres historiske røtter). Kort tid etter ble Pelley introdusert for en tjenestemann i justisdepartementet og Robert Sharpe, utenriksdepartementets etterretningssjef. De fortalte ham at det han hadde opplevd, var helt i tråd med deres omfattende arkiver om jødisk agitasjon i Russland og USA. At disse regjeringsfolkene var så frittalende, er en avslørende indikasjon på hvor mye politisk makt jødene har opparbeidet seg i løpet av de siste 75 årene; det er i dag helt utenkelig at noen amerikansk politiker så mye som antyder å kritisere den jødiske trusselen.

Det syntes ikke å være noe som kunne stanse "den historiske uunngåeligheten" av den kosher en-verden som Karl Marx hadde lovet. Pelley dro tilbake til hjemmet sitt i Vermont og forsøkte å glemme "skrekkens bad" som han visste langsomt omsluttet sivilisasjonen. Han følte seg rastløs og frustrert, og det ble så uutholdelig at han og kona skilte seg. Dette var de brølende tjueårene, da amerikanerne var fanget i etterkrigstidens hedonisme og velstand. Folk levde for fornøynsens skyld

og lot alvorlige problemer ta vare på seg selv. Heller ikke Felly var immun mot tidsånden. I et forsøk på å flykte fra sin egen samvittighet flyktet han til Hollywood i California, der han ble kjent som forfatter og fikk jobb som manusforfatter hos M.G.M. og Universal Studios. Han jobbet på spreng og skrev manus til tidens ledende filmer. Han skrev til og med manus til en filmatisering av sin egen novelle *The Shock*, som ble en umiddelbar suksess. Arbeidet hans var av så høyt kaliber at han snart ble en av de mest respekterte og best betalte manusforfatterne i Hollywood. Ifølge biografen hans bidro de anerkjente manusene hans for stumfilmens ledende skuespillere "til å etablere Lon Chancys rykte og skape et vennskap mellom de to mennene". I tillegg til Chancy gjorde han krav på konstant adgang til hjemmene til Theda Bara, Chester Conklin og andre berømte skuespillere, produsenter og regissører."

Selv om han var travelt opptatt med å leve livet i Hollywoods sosietet, fant Pelley tid til å skrive romaner som katapulterte navnet hans inn i den amerikanske samtidslitteraturen. Både *The Greater Glory* (som hyller de enkle verdiene i livet i en liten by i New England) og *The Fog* (en kjærlighetshistorie) ble bestselgere og kritikerroste. Han ble sammenlignet med F. Scott Fitzgerald og ansett som minst like god som Sinclair Lewis. Men penger og anerkjennelse ga ham ikke indre ro. Ironisk nok flyktet han opprinnelig fra østkystens realiteter til Hollywoods fantasifabriker, bare for å finne seg selv midt i en hovedsakelig jødisk filmindustri som perverterte filmkunsten til kosher-propaganda som "bedøvde, bedøvet og generelt lurte" publikum. "Mens ikke-jøder konsentrerte seg om kreativitet", sa han, "begynte buntmakere fra Second Avenue og buksepressere fra Milwaukee å åpne studioer for å fotografere hermetiske dramaer." Innerst inne skammet han seg over å ha hatt noe med Hollywood-illusjonen å gjøre, da han så den jødiske skyggen falle over sitt eget land, akkurat som den hadde gjort i Russland.

Da han var på høyden av sin karrieresuksess og sin følelsesmessige uro, ble han 29. mai 1928 plutselig og uventet konfrontert med en dypt rørende personlig opplevelse. Han skrev om den i *My Seven Minutes in Eternity*, som ble solgt i 90 000 eksemplarer. Frem til 1930 mottok han mer enn 20 000 brev fra sine lesere. Til tross for pamflettens fenomenale suksess avslørte forfatteren få detaljer om opplevelsen sin, utover at han insisterte på at synkrone hendelser av personlig betydningsfulle "tilfeldigheter" er hendelser i alles liv som knytter oss til en guddommelig plan. Pelley, som aldri før hadde vært religiøs, var ingen Paulus som ble slått av hesten av Guds hellige lyn. Uansett hva som skjedde med ham, ser det ut til å ha vært ikke ulikt den visjonen en ung Hitler hadde om livet sitt da han som 15 år gammel student i Linz i Østerrike fikk et glimt av sitt fremtidige oppdrag un-

der en fremføring av Wagners musikk. Slike personlig betydningsfulle hendelser er slett ikke så sjeldne, men forekommer vanligvis hos revolusjonære personligheter av høy rang. Pelley innså i alle fall at han kastet bort tiden sin på å lage filmer som ble stadig mer anti-jødiske, og han bestemte seg for å vie resten av livet til meningsfylt arbeid, uansett hva det måtte være. Han følte at han var klar for noe stort, men manglet en følelse av retning.

Mest av alt ønsket han å gjøre noe verdifullt for sin ariske rase og den vestlige kulturen. Han var ikke uvitende om den nasjonalsosialistiske revolusjonen som pågikk i Tyskland, men han mente at den umulig kunne seire over jødernes enorme makt. Han husket hvordan den sleipe kommissæren i Russland hadde profetert at Europa ville bli det neste offeret. Han studerte *Mein Kampf* og lurte på om prinsippene som var så tydelig beskrevet der, kunne anvendes i USA. Det virket for godt til å være sant. Året etter kollapset 1920-tallets skinnvelstand med den store depresjonen. USA gikk konkurs, og for første gang kjente folket på ekte frykt. Da millioner av bittert desillusjonerte amerikanere lot seg lure av en gryende kommunistbevegelse og Franklin Roosevelts gjennomslagsrike løgner, ble Pelley forferdet over å se at det samme mønsteret av masseomveltning som han hadde sett i Russland, gjentok seg i hans eget land.

Sølvlegionens fødsel

Men da Adolf Hitler ble valgt til makten 30. januar 1933, ble Pelley helt satt ut. Det umulige hadde skjedd. Et eller annet sted i verden hadde i det minste et ikke-jødisk folk tatt seg sammen for sin rases eksistens. De allmektige jødene var tross alt beseiret. Hvis hvite menn kunne redde folket sitt i Tyskland, kunne det samme skje her. Allerede dagen etter grunnla Pelley *Silver Legion*, som av de fleste historikere regnes som den første ekte nasjonalsosialistiske organisasjonen i USA. Det amerikansk-tyske *Bund* hadde riktignok røtter ti år tidligere. Men det var først og fremst en brorskapsgruppe uten politiske mål, bortsett fra, langt senere, å bevare freden mellom USA og Det tredje riket. *Silver Legion* begynte som noe helt annet. Helt fra starten av var gruppens mål å oppnå politisk makt, for en dag å bli USAs regjering og etablere en folkestat basert på grunnprinsippene i *Mein Kampf*. Enda viktigere enn disse åpenbare politiske og filosofiske målene var det at en ny ånd, den hvite rasens dynamiske vilje, skulle vekkes til live for å inspirere amerikanerne som aldri før.

Helt fra starten av sto Pelley imidlertid overfor et alvorlig dilemma: Samtidig som

han ønsket å identifisere organisasjonen sin som nasjonalsosialistisk, var han opptatt av å få den til å fremstå som så amerikansk som mulig. Selv om han elsket hakekorset og forsto dets panariske betydning, visste han også at det nå var en fremmed makts offisielle emblem. Han ønsket ikke å gi inntrykk av at han var agent for et annet land. I stedet for det gamle krokkorset valgte han bokstaven "L" som symbol for sin nye organisasjon. Den var enkel å reprodusere under ulike omstendigheter og sto for kjærlighet til den ariske rasen, lojalitet til den amerikanske republikken, frigjøring fra jødene og, selvfølgelig, selve *Silver Legion*. Han designet selv flagget, en kvadratisk, hvit fane med en stor L i skarlagensrødt. I løpet av de neste ni årene skulle det bli sett av millioner av amerikanere, båret i voldsomme gatekamper og heist over hver eneste delstat i unionen.

Men i begynnelsen visste Pelley ikke helt hvor eller hvordan han skulle begynne, utover å skape sitt første symbol. Til slutt tok han i bruk sine evner som skribent og ga ut en tabloidavis, *Liberation*, for egen regning. Avisen ble en sensasjon og ble en suksess nærmest over natten. Den tiltrakk seg ikke bare mange økonomiske støttespillere, men også uttrykksfulle skribenter som ham selv og først et titalls, så hundrevis og snart tusenvis av arbeidsledige menn som var ivrige etter å selge avisen på gata. I jødiske byer som New York og Washington D.C. ble disse tidlige aktivistene angrepet av kosher-mobber, så den samme fienden som gjorde Hitlers stormtropper nødvendige, var også ansvarlig for at *Silver Shirts ble til*. Pelleys valg av navn var en åpenbar referanse til det tyske SS, men deres tilstedeværelse ved avissalg og offentlige taler var ikke mindre viktig. På kort tid ble *Sølvskjortene til Sølvlegionen*. Det store flertallet av legionærene var på ingen måte lenestolrevolusjonære, men tøffe gatekjempere fra fabrikker, kontorer og videregående skoler. Mange var også tidligere soldater, forrådte veteraner fra den falske "krigen som skulle gjøre slutt på alle kriger". De gjennomskuet depresjonens jødiske natur og så på F.D.R. som den mest jødifiserte presidenten landet noensinne hadde opplevd. Mest av alt ønsket de å feie til side den liberal-kapitalistisk-demokratiske svindelen og i stedet bygge en fri republikk med lykkelige borgere som var dypt bevisst sin rasearv. For å nå dette målet forsøkte de å bygge opp en reell politisk bevegelse som hadde som seriøst mål å innsette sine ledere ved hjelp av lovlige, konstitusjonelle midler.

Uniformen besto av en hette identisk med den Hitlers stormtropper bar, blå kordfløyelsbukser, leggings, slips og sølvfarget skjorte med en rød "L" over hjertet. For å kompensere for sitt europeiske utseende flagget *sølvskjortene* alltid med Stars and Stripes side om side med Legionens flagg, og den offisielle hymnen var en pro-arisk tekst til den berømte borgerkrigsmarsjen *Battle Hymn of the Republic*.

"Sølv symboliserer renheten i vår kamp", kunngjorde Pelley, "og renheten i vår rase!" Dermed begynte det han omtalte som "det store maratonet" og manet frem bilder av Thermopylene - "den ultimate kampen for tilværelsen mellom den ariske menneskeheten og jødene".

Mot slutten av 1933 var legionens vekst intet mindre enn ekstraordinær. Det oppsto avdelinger over hele landet, og Pelley fant ut at han var like veltalende i tale som i skrift. I 1936 var han en landskjent offentlig person som allerede hadde talt til hundretusener av bønder, studenter, husmødre og, som oftest, arbeidsløse over hele landet. Som han en gang beskrev i *Liberation*: "Menn i småbyene blir plutselig galvanisert av den gjennomtrengende lyden av *Silver Bugles* (navnet på tromme- og hornkorpset *Silver Legion*). De bøyer nakken opp fra hovedbøker og dreiebenker. Flaggene vaier forbi de duggede vinduene der de har betraktet verden med stadig større surmuling under denne svært vellykkede jødiske depresjonen. De tar oppstilling på fortauene og betrakter de fineste eksemplarene av amerikansk manndom som gjør noe for å lindre massens harme. De ønsker å spille sin rolle." I likhet med den voksende legionen av tilhengere følte han seg som nasjonalsosialistisk aktivist "en del av selve essensen og fiberen i mitt lands nåværende historie". Budskapet hans var den enkle sannheten: "Det kapitalistiske demokratiet har spilt fallitt, men ut av de råtne restene av det kjemper dets monstrose avkom, kommunismen, for å bli født. Det russiske folket klarte ikke å knuse dette monsteret i sin livmor og led forferdelig. Jeg vet det, jeg så det skje. Det samme skjer her. Det er ikke en kamp for kapitalisme eller kommunisme, men mellom den hvite sivilisasjon og jødedommen."

Sølvskjorter på marsj!

Pelleys organisering av *Silver Legion* var unik. Selv om det fantes permanente brakker for *Silver Shirt*-trening og lokale enheter i de fleste delstater og i alle regioner i USA, fantes det ikke noe sentralt hovedkvarter. I stedet styrte Chief, som han populært ble kalt av sine tilhengere, legionen fra sin Ford touring car. Han oppholdt seg aldri noe sted i mer enn høyst noen få uker, men var stadig på farten fra det ene hovedkvarteret til det andre og arrangerte utendørs samlinger og massemøter underveis. Faktisk brukte han flere biler i året, for han ble kjørt hele 20 000 miles i året. Der han tilfeldigvis befant seg for øyeblikket, var det nasjonale hovedkvarteret, og herfra tok han alle telefonsamtalene til de andre hovedkvarterene. Dette ekstremt mobile lederskapet bandt de ulike enhetene tett sammen og ga Pelley en enorm forståelse for amerikanere på alle nivåer, i alle

deler av landet, samtidig som det gjorde ham til en personlig kjent statsmann for millioner av mennesker.

Planen hans for å oppnå makt var åpen og direkte: Først ville han gjøre sine medborgere kjent med *Silver Legion*-programmet. Deretter ville han delta i neste presidentvalg i én delstat for å få den erfaringen han og aktivistene trengte for å forstå praktisk politikk. Med denne erfaringen i bagasjen ville han gjøre et seriøst forsøk på å stille til valg i 1940. Støtten hans var så stor i delstaten Washington at navnet hans ble plassert på stemmeseddelen til presidentvalget, takket være det harde dør-til-dør-arbeidet til *Silver Shirts*, som samlet inn tusenvis av underskrifter på sine opprop. (Her har jeg ikke klart å finne noen kilder som beskriver velgerresponsen han fikk. Jeg konkluderer med at den må ha vært betydelig, av grunner som snart vil bli klarlagt).

Med F.D.R.s gjeninnsettelse som president rykket "konflikten mellom de lyse og mørke kreftene på jorden" nærmere - en profeti om den kommende krigen mot Det tredje riket som Pelley kom med i sin første nasjonale radiotale. I valgkampen tredoblet han medlemstallet i *Silver Legion* og fikk med seg viktige personer som George van Horn Moseley, en pensjonert general i den amerikanske hæren, kongressrepresentant Jacob Thorkelsen, Charles A. Lindbergh jr. og Walt Disney. Alle deltok på hans offentlige møter, og noen av dem delte talerstolen med sjefen. Han var overbevist om at *Sølvlegionen* hadde en stor skjebne foran seg, med denne typen støtte på høyt nivå og den åpenbare aksepten fra millioner av vanlige amerikanere. Som biografen hans skrev: "Pelley så frem til en verdensakse, med sentrum i et arisert Washington og sikkerhet i Berlin og Tokyo. Så lenge Kina vaklet på randen av å bli Stalins satellitt, forsvarte de japanske hærene i Mandsjuria sivilisasjonen mot kommunismens lumske slange." Etter å ha bodd i Japan en stund, fikk Pelley dyp respekt for japanerne som bolverk mot Sovjetunionen i Det fjerne østen. Han var derfor forferdet over Roosevelts forsøk på å presse Japan inn i en katastrofal krig som ville åpne døren på vidt gap for kommunistisk ekspansjon i Asia. Høvdingen viste seg å være profetisk også her, noe de forkrøplede amerikanske veteranene fra Korea og Vietnam kan bevitne.

Da presidentvalget i 1940 nærmet seg, ble *Silver Shirts*, som nå hadde 100 000 medlemmer (House Committee on Un-American Activities, Special Committee, 1939), tatt svært alvorlig av F.D.R., som innså at Pelley var en dødsens seriøs utfordrer; Chieften ville kanskje ikke komme inn i Det hvite hus, men han kunne kontrollere nok stemmer til å vippe valget bort fra demokratene. Roosevelts popularitet var allerede dalende, så han kunne ikke risikere å bli gjenvalgt og beordret

FBI til å "etterforske" Pelley. Justisminister Frank Murphy vegret seg mot den åpenbare politiske forfølgelsen og unnskyldte seg overfor presidenten med at det ville være en feil å gjøre "*sølvskjortene til martyrer.*" *Martyrer*, schmartyrer - den demokratiske makten sto på spill, så han beordret det Pelley omtalte som sine "ikke-jødiske satraper" til å gjøre livet surt for *sølvskjortene*. Avdelingen i North Carolina (legionens største hovedkvarter og det nærmeste de kom et nasjonalt kontor) ble raidet av føderale sheriffer, eiendelene, inkludert trykkpresser, ble konfiskert, og innbyggerne ble arrestert og fengslet på en rekke oppdiktede anklager, som alle ble avvist, men først etter lange måneder med økonomisk utmattende rettssaker. Allikevel ble ikke noe av det konfiskerte materialet, og heller ikke selve bygningen som var i lovlig eie, gitt tilbake til de fattige *sølvskjortene*; de fikk beskjed av den smilende dommeren om at de hadde rett til å saksøke staten for erstatning.

Like etter raidet i North Carolina tok kongressmedlem Dickstein (New York) til orde for et nasjonalt forbud mot offentlig fremvisning av *Silver Shirt*-uniformen. Sjefen var rask til å svare: "Enhver jøde som tror han kan fortelle meg hva slags skjorte jeg kan ha på meg, eller at jeg ikke kan ha en skarlagensrød L på den, vil få et slag på nesen som han vil huske til han lander i Abrahams bryst!" Selv hans usympatiske biograf innrømmer at "Pelley hadde grunn til å tro at han ble trakassert". "

Trakasseringen tiltok, og han ble siktet for skatteunndragelse. Selv om han vant over den politisk motiverte anklagen, saboterte de store utgiftene og tidsbruken som måtte til for å forsvare seg mot den forestående fengslingen, valgkampen i 1940. På dette tidspunktet (november) virket det nærmest uunngåelig at USA ville bli involvert i den stadig mer omfattende konflikten mot det nasjonalsosialistiske Tyskland. Pelley endret derfor legionens kurs fra å stille til valg til å motarbeide Roosevelt og hans jødiske krigshissere. *Sølvskjortene slo seg sammen* med *American-German Bund*, *Ku Klux Klan* og en rekke andre store og små patriotiske organisasjoner for å mobilisere massemotstand mot fred. Også her viste høvdingen sin evne til å overbevise millioner av mennesker, ettersom nasjonale meningsmålinger bare en uke før Pearl Harbor viste at mer enn tre fjerdedeler av det amerikanske folket var mot krig med aksemaktene med mindre USA ble fysisk angrepet. Hvordan Roosevelt skapte denne forutsetningen, som er godt dokumentert i noen av bøkene som *The New Order* tilbyr for salg, er for komplisert til å gjengis her. Etter at USA endelig gikk inn i krigen, var Pelley sønderknust over det han så som sitt lands fall mot avgrunnen. Hans livsverk de siste ni årene, all den fantastiske suksessen til *Silver Shirt*-organisasjonen og dens entusiastiske grasrotstøtte,

virket forgjeves. Han oppløste legionen, til og med avisen; hva annet kunne han gjøre?

Han giftet seg på nytt i 1935, men tilbrakte lite tid sammen med sin nye kone, som han hadde en datter med. Pelley var nær ved å bli fortvilet og slo seg sammen med dem i den lille byen Nobelsville i Indiana, der han ønsket å glemme den verdenen han hadde forsøkt å redde. Årene med selvoppofrelse virket som "en utakknemlig jobb, der han forsøkte å bringe en visjon til menneskeheten, slik menneskeheten er skrudd sammen". Men kona Helen og noen av hans nærmeste kamerater oppfordret ham til å fortsette og ikke gi opp, til tross for det verste som hadde skjedd. Noe oppmuntret ønsket han en personlig forsikring fra den nye justisministeren Biddle om at han ville få lov til å publisere synspunktene sine så lenge han ikke undergravde krigsinnsatsen. Biddle ga ham sitt æresord på at Pelley kunne publisere uten frykt for restriksjoner. Selv om landet var i krig, var ytringsfriheten grunnlovsfestet.

En Hitler-vennlig oppropstelefon i krigstidens Amerika

Midt i krigshysteriet som herjet landet, lanserte han et nytt magasin, *Roll Call*. *Bladet* var kompromissløst nasjonalsosialistisk, og den berømte redaktøren og *Silver* Shirt-skribentene gikk ikke av veien for unnskyldninger. De dokumenterte oljeembargoen som Roosevelt påla japanerne før krigen, og som tvang dem til å bli vitne til at økonomien deres ble kvalt, eller risikere en krig for å frigjøre seg fra USAs herredømme. F.D.R. ønsket krig for å redde sin egen vaklende "New Deal"-økonomi ved hjelp av den typen masseproduksjon som bare krigstidsindustrien kunne tilby. De røde ønsket krig for å redde det døende sovjetiske slaveimperiet fra Hitlers hærer. Jødene ville ha krig for å bevare det kapitalistisk-kommunistiske narrespillet som de så vellykket hadde påtvunget ikke-jødiske folk over hele verden. Det verste av alt var at ved å gå til krig mot de nasjonalsosialistiske lyskreftene gjorde de forførte amerikanerne det mulig for de samme indre forfallskreftene som råtnet det tyske samfunnet før Hitler ryddet opp, å slå rot i vårt eget land.

Pelley sendte forhåndseksemplarer til justisministerens kontor for godkjenning av myndighetene. Biddle hadde råd til å fremstå som storsinnet, så sikker som han var på at den siste av *Sølvlegionen* ville bli tatt av de "patriotiske" amerikanernes krigshysteri. Men han ble forbløffet da han fikk vite at *Roll Call* var en utrolig suksess! I stedet for den folkelige fiendtligheten han hadde regnet med ville over-

velde Pelley, dukket den lille, hissige publikasjonen opp overalt. Og folk var åpent enige med den beryktede redaktøren. Det mest alvorlige var at "mange eksemplarer ble funnet blant amerikanske soldater på alle krigsskueplasser", ifølge Pelleys biograf. I mars 1942 ble opplagene først doblet og deretter firedoblet. I løpet av antakelig ikke mer enn fem uker vokste *Roll Call* i et fenomenalt tempo. Det var tydeligvis ikke alle som lot seg lure av propagandafabrikkene i Hollywood, som var besatt av "Rothschilds hus og Roosevelt i shorts, nazispioners bekjennelser og Stalin i pyjamas, dramaer om bøller som skyter løs på den ikke-jødiske sivilisasjonen, mobber som stormer diverse Bastiller og New Dealers som tar første spadetak for milliarddollar-privilegier", som Pelley skrev den gang. "Vi har gått til krig fordi den egoistiske jødiske politikken som er påtvunget landet vårt, har presset USA tilbake til randen av konkurs."

På senvinteren ble han kontaktet av en amerikansk marineoffiser som hadde vært stasjonert i Pearl Harbor 7. desember året før. Mannen sa at F.D.R. hadde løyet for det amerikanske folket om angrepet og fortalt dem at "selv om skadene har vært alvorlige, er Stillehavsflåten vår fortsatt intakt". Offiseren sa at han personlig hadde vært vitne til ødeleggelsene, som var langt verre enn presidenten tillot. Faktisk var alle de amerikanske hovedskipene enten senket eller sterkt skadet, med unntak av fem hangarskip uten eskorte (og derfor ikke operative) og deres foreldede fly. Pelley skyndte seg på trykk med nyheten: "Japanske bombefly fikk Pearl Harbor til å se ut som et forlatt W.P.A.-prosjekt i Keokuk!" Spesialutgaven som kom på gatene var en bombe, og ble slukt av et publikum som hungret etter sannheten, som hadde vært krigens tidligste offer. Men da justisministeren viste det vanlige forhåndseksemplaret til F.D.R., eksploderte presidenten som slagskipet *Arizona* og krevde Pelley arrestert den 4. april. Anklagen lød: høyforræderi!

Biddle ble tvunget til å bryte sitt æresord til Pelley og beordret en storjury til å tiltale sjefen for tolv tilfeller av oppvigleri. I løpet av rettssaken benektet den politisk motiverte aktor Oscar Ewing, en sigarrøykende "storkar" i det demokratiske partiet, ettertrykkelig at den amerikanske stillehavsflåten hadde blitt så alvorlig skadet i Pearl Harbor, og han innkalte marineminister Knox for å forsikre dommeren (og et stort, lyttende radiopublikum) om at situasjonen var under kontroll og at det ikke var noen grunn til bekymring. Mens han snakket, var de amerikanske militære styrkene i full gang med å trekke seg tilbake etter en sammenhengende rekke nederlag i hele Stillehavsområdet. Men da Pelleys forsvarssadvokat truet med å få hele bergingsmannskapet fra Pearl Harbor til å vitne i retten for å støtte *Roll Calls* kontroversielle rapport, frafalt dommeren raskt hoveddelen av tiltalen.

Nå ble han beskyldt for feilaktig å ha fremstilt den amerikanske økonomien som konkurs og dermed undergravd befolkningens tillit i krigstid. Også her var forsvaret godt forberedt og stevnet Mariner Eccles, styreformann i Federal Reserve Bank, som skulle vitne under kryssforhør og ed om at den amerikanske økonomien faktisk bare ble reddet i siste øyeblikk av krigsproduksjonen som ble utløst av blodbadet i Pearl Harbor. Men dommeren avviste stevningen.

Dømt!

Både kongressmedlem Thorkelson og Charles Lindbergh vitnet personlig som karaktervitner på Pelleys vegne, noe som var umåtelig modig når vi tenker på at de gjorde det midt under andre verdenskrig, på et tidspunkt da USA opplevde nederlag fra Stillehavet til Atlanterhavet.

Til tross for deres støtte og den mislykkede tiltalen mot ham (for ikke å snakke om den totale mangelen på bevis for forrædersk virksomhet av noe slag), ble Pelley dømt til 15 års fengsel i et føderalt høysikkerhetsfengsel. Påtalemyndigheten hadde ikke klart å fremlegge et eneste bevis for at Pelley hadde begått forræderske handlinger; alt han hadde gjort, var å kritisere en urettferdig krig og den onde presidenten som planla den. Tjuefem år senere brente tusenvis av jødiske kommunister og deres hjernedøde ikke-jødiske medløpere amerikanske flagg i gatene og protesterte voldsomt mot USAs deltakelse i Vietnamkrigen, men i motsetning til Pelley ble ingen av dem straffet. I motsetning til Pelley ble ingen av dem dømt til fengsel. Senere uttalte Lindbergh til en journalist i *Chicago Tribune* at Pelley ikke var noen forræder, men en sann patriot som åpenbart ble forfulgt fordi han offentlig sa det som stadig flere amerikanere diskuterte privat. Pelley skulle gjøres til et eksempel for disse menneskene: Hold meningene dine for deg selv, eller se hva som vil skje med deg!

Han var lamslått av den harde straffen og var en stum fange i krigen han var imot. Mens den vestlige verden utenfor murene begikk selvmord, leste han flittig og tenkte dypt. Selv om han var trist, var det noe i ham som ikke lot ham fortvile: "En dag vil vi amerikanere virkelig se i perspektiv hva en fremmed horde på fire millioner jøder gjorde mot oss, og hvorfor vi har vært så dumme å lide under det." Da det katastrofale tiåret på 40-tallet gikk mot slutten, klarte Pelleys datter og svigersønn, med hjelp fra gamle kamerater, å samle inn nok penger til en appell. Den mislyktes, men lojaliteten var intakt, og de forsøkte igjen. I 1952, da ameri-

kanere døde unødvendig i Asia, akkurat som han hadde forutsett, ble Pelley motvillig prøveløslatt på betingelse av at han ikke deltok i "politiske aktiviteter av noe slag", et åpenbart grunnlovsstridig krav han var for blakk til å bestride. Hans datter og hennes mann pleide ham i familiens hjem i Nobelsville i Indiana, der han var skrøpelig syk.

Sammen grunnla de et nytt forlag, *Soulcraft Press*, som ga ut hans første bok etter krigen: *Something Better*. I den utpekte han Roosevelt som den mannen som var mest ansvarlig for å sette i gang den sosiale omveltningen USA opplevde i Vietnam-tiden. "Han var forløperen til dagens kaos under utvikling", som likevel ble ansett som nødvendig for å skape en nasjonalsosialistisk stat i fremtiden. Men det var etableringen av to nye magasiner, som i stor grad handlet om mystiske og metafysiske temaer, som fikk ham på fote igjen økonomisk, slik at han kunne betale tilbake til alle de trofaste tilhengerne som hadde bidratt så sjenerøst til hans appell. Som tidligere i livet ga skrivingen ham en følelse av mening og tilfredsstillelse. Og han husket uten anger den skjellsettende opplevelsen som førte ham inn på den vanskelige dramatiske veien i 1928: Det hele virket skjebnebestemt og derfor en del av en høyere hensikt som han instinktivt stolte på, selv om han ikke kunne forstå den intellektuelt. I sine siste år var han lykkelig med sin datters og sine gamle kameraters kjærlighet, og tilfreds med å vite at selv om han mislyktes, hadde han gjort sitt beste på vegne av sin rase og nasjon. Og fiendene hans - fiendene til folket hans - hadde hedret ham med et langt fengselsopphold. Han levde også lenge nok til å være vitne til fremveksten av George Lincoln Rockwells *amerikanske nazistparti*, et fenomen som ga ham dyp trøst: Noen fortsatte den kampen han hadde påbegynt tretti år tidligere.

William Dudley Pelley sovnet stille inn 1. juli 1965, 75 år gammel. Mens han sovnet inn, brente noen et kors på plenen foran begravellesbyrået. Det ble aldri fastslått om det brennende korset ble plassert der av en venn eller en fiende. Hans bortgang ble (selvfølgelig med ond vilje) omtalt i riksdekkende medier, men umiddelbart etter fikk navnet hans lov til å forsvinne i glemselen.

I 1992 fikk den lille byen Nobelsville i Indiana nok en gang kortvarig nasjonal oppmerksomhet da en gutt i nabolaget som lekte utenfor hjemmet sitt en midtsommerkveld, så vidt ble forbigått av en meteor som landet for føttene hans. "Ikke siden fascistlederen W.D. Pelley døde for 17 år siden", skrev lokalavisen, "har resten av USA lagt merke til samfunnet vårt".

Pelleys liv som hvit patriot var også en kometkarriere. Han var landets første

raseaktivist i nasjonalsosialistisk stil. Han var forgjengeren til Commander Rockwell og hvit makt-bevegelsen i dagens USA. Han beviste at vår idé, hvis den fremmes med mot, intelligens og oppriktighet, kan få en enorm tilhengerskare, noe de 100 000 tilhengerne hans er et bevis på. Hans levende martyrium i jødedyrets buk ga ham en hedersplass i hjertene til medkjemperne som kom etter ham. Han mislyktes ikke, slik han trodde, like lite som en tapper soldat som gjør sitt beste når han blir tatt til fange av fienden.

De historiske omstendighetene tillot ham ikke å skape det ariske Washington han drømte om. Men i den langt større kampen for hvitt overherredømme over hele verden kjempet han den gode kampen; hans kamp var bare det første slaget i en pågående krig for den ariske menneskehetens endelige triumf. Høvdingen og hans *sølvskjorter* har gått foran oss. De inspirerer oss til å følge deres eksempel. Og vår seiersfane som en dag vil vaie over planeten Jorden, vil tilhøre dem like mye som oss!

Kilder:

Ribuffo, Leo Paul, *Protestants on the Right: William Dudley Pelley, Gerald B. Winrod og Gerald L.K. Smith*, to bind, Yale University.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUVORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Beliebte Lieder nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Initiative von Massenarbeit, Vorbereitung, Verfügung und Vorbereitung haben nicht versagt, die Karte der politischen Idee unserer hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu entwickeln.

Alle Nationalsozialisten sind weniger ablehnende Völker- und Rassenkonzepte als bisher an Schulen im Kampf um die Erhaltung unserer völkischen Volk.

Der Umgang ist eine moralisch geordnete, aber die Größe des hochgeliebten Führers ist kein noch nie zuvor in der Vergangenheit.

Der verantwortliche Führer ist aber dabei, das Volkstum - gegen alle völkischen Völker (-) zu kämpfen. Seine Mittel sind Erziehung, Überzeugung und Konzentration.

Ob "Hitler" oder "Hitler", ob im Weltkrieg oder im Sturzzeitpunkt, ob im Propagandamaterial innerhalb oder auf einem Bildschirm anderer Art. Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!

Hitler!
Gottfried Leuck

NS News Bulletin
www.nsdapao.org
#1885 19 June 2022 (192)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview with Molly
Part Three

NSK: Your current projects are obviously philosophical and art related.

Please describe your views on the impact of such topics in politics.

Molly: Well I try to still update the photo gallery, but mostly I've been concentrating on Adolf Hitler and the Army of Mankind (www.thourningbeancient.com/truth.htm). I'm at 21 pages now, and I have so much more to do. Studying WWII is an absolute minefield of information. You seek out information on one thing and find two more things to research. It feels a bit like you are an archeologist, unearthing the buried past. A past that they would rather not be brought to light. We can thank the internet again for the flood of information and pictures. Extremely rare stuff has

the NEW ORDER

Number 176 (2021) Founded 2019 April 29, 2022 (176)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Discussions of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware consciences and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture denigration, and re-education.

Whether "Hitler" or "Hitler", whether in election halls or street rallies, whether armed with propaganda material or as a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hitler!
Gottfried Leuck

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonaldsialistisk propagandaleverandør!
Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
Hundrevis av bøker på mange språk
Hundrevis av nettsteder på mange språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO nsdapao.info